

De ce moțăiesc, atunci când mă rog?

-Gheronda, de ce moțăiesc, atunci când mă rog?

-Nu trăiești cu intensitate. Lași destinderea să intre în sufletul tău și acum mergi împingând. Dacă simți neliniște pentru o problemă care te macină, mai poți să dormi? Vezi, cineva, din recunoștință față de binefăcătorul său, poate să privegheze toată noaptea, ca să facă rugăciune pentru el. Apoi însă trebuie să cugete: „Bine, pentru un om care mi-a făcut bine, am privegheat. Dar pentru Dumnezeu, Care S-a răstignit pentru mine, să nu priveghez, să nu-l mulțumesc?”

Scrisoarea unui copil către tatăl său plecat în război

„Îți aduci aminte, tată, de ziua în care ploua și mi-ai spus să nu ies în curte să mă joc, pentru că mă voi îmbolnăvi? Eu însă am ieșit și m-am îmbolnăvit. Am așteptat să mă cerți, dar nu ai făcut-o, ci mi-ai făcut numai o frecție caldă. Îți aduci aminte că odată, în ziua de dinaintea examenului, m-am jucat până seara, deși m-ai chemat de multe ori să învăț? A doua zi la examen nu am scris nimic. Am crezut că mă vei certa și-mi vei spune: «Nu ți-am spus să înveți?». Dar nu mi-ai făcut nimic, ci ai spus numai: «De altă dată trebuie să te străduiești mai mult». Îți aduci aminte, tată, când mi-ai spus să nu alerg prin casă cu patinele, pentru că voi face vreo pagubă? Nu te-am ascultat, am alergat, am căzut pe masă și am spart frumoasa vază de cristal. Am crezut că mă vei bate tare și aveai dreptul, însă nu ai făcut-o. Ci numai m-ai întreat: «Nu cumva te-ai lovit?». Există mii de acest fel, tată, pe care nu le-ai făcut. Așteptam să te întorci din război, ca să ți le spun. Însă... nu te-ai mai întors...”

Fragment din cartea Anatomia problemelor familiale.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN PERIOADA 29 Iunie - 5 Iulie 2015

Luni 29 iunie: **SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL**

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Joi 2 iulie: **Acatistul Sfântului Ștefan cel Mare** 6.30 PM

Vineri 3 iulie: **Acatistul Maicii Domnului** 6.30 PM

Sâmbătă 4 iulie: **Utenie, Sfânta Liturghie și Parastas** 8.30 AM

Vecernie 6.30 PM

Duminică 5 iulie: **Utenie și Sfânta Liturghie** 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN CELE DOUA AMERICI BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A PATRA DUPA RUSALII

In vremea aceea, pe când Iisus intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celui alt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus s-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut! Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela. *(Matei 8, 5 - 13)*

Ceasul in biserica sau "toata grija cea lumeasca sa o lepadam"

Cred ca prezenta ceasului in biserica nu este tocmai potrivita, daca tineam seama ca ceasul ne articuleaza in chip obligatoriu timpului veacului acestuia trecator, iar ceea ce se intampla in biserica ne articuleaza vesniciei. Apoi... a-ti cerceta ceasul atunci cand stai de vorba cu cineva - in biserica stam de vorba cu Dumnezeu - este un gest necuviincios, care sugereaza cu prea multa evidenta ca ai dori sa se scurteze convorbirea, grabit fiind spre altceva sau spre altcineva. Presupunand ca ar putea sa fie o chestiune care sa mai preocupe si pe altcineva, in randurile de mai jos voi incerca sa-mi raspund la intrebarea daca este potrivita prezenta ceasului in locul nostru de cult, in biserica. Sper sa nu starnesc mania criticilor care, grabindu-se, vor socoti ca le pun rabdarea la incercare din nou cu un amanunt lipsit de importanta. Am sa reamintesc inca o data cititorilor ca, demersul meu isi propune sa atraga atentia asupra faptului ca in lucurile mici se reflecta orientari de fond, perspective esentiale. Detaliile, cum spuneam si alta data, sunt ecoul asezarii noastre fata de lucurile esentiale, sau a modului cum le intelegem. Ele ne pot semnala ramanerea in adevar sau ratacirea de la acesta, amagirea.

In multe dintre bisericile noastre este asezat la vedere un ceas. In bisericile mai vechi gasim chiar ceasuri cu pendul, unele foarte masive, probabil donate de credinciosi binevoitori, in vremurile cand acestea erau la moda si aveau in plus o functie estetica, ca piesa de mobilier frumoasa. Astazi, si ceasurile - acolo unde sunt - s-au aliniat spiritului epocii. Ele sunt fara indoiala electronice si au un aspect mai putin pretentios, uneori chiar suparator de ieftin. Am sa subliniez un lucru, care cred ca a devenit evident din cele cateva materiale care au aparut la aceasta rubrica, si anume ca perspectiva din care imi propun evaluarea sau judecata lucurilor puse in discutie este cea eshatologica, plecand de la convingerea ca perspectiva eshatologica este una din trasaturile fundamentale ale teologiei ortodoxe. Plec, asadar, de la premisa ca nota dominanta a vietii noastre bisericesti sau orientarea fundamentala a acesteia vizeaza experienta eshatologica in istorie, acum si aici. Tot ceea ce se intampla in viata Bisericii lui Hristos poarta pecetea acestei deschideri eshatologice, care se traduce prin credinta ca, viata sacramentala a Bisericii este o pregustare, sau o arvuna a realitatilor de care lumea se va impartasi "mai cu adevarat" la sfarsitul istoriei, dupa ce va trece acest chip al lumii create.

Biserica este, in acest sens, o realitate eshatologica pentru ca ofera lumii spre impartasire "bunatatile cele fagaduite sfintilor pentru veacul viitor" dupa expresia sfantului Grigorie Palama. Din acest punct de vedere, Biserica este intalnirea dintre veacul acesta si veacul ce va sa vina. Noi credem si marturisim ca mergem la biserica pentru a ne intalni intr-un fel anume cu Dumnezeu si cu sfintii Lui, cu lumea cereasca. Noi, cei pamantesti, cei lumesti, mergem sa ne impartasim in chip real, dar inca nedeplin, de Dumnezeu cel necreat, de darurile Lui cele ceresti. Este si motivul pentru care, in biserica, crestinel se afla intr-o stare de tensiune, de lupta. Pentru a se putea deschide lumii lui Dumnezeu, imparatiei cerurilor, el este chemat sa se inchida cat mai mult celor lumesti, preocuparilor si grijilor, placerilor si atractiilor acestui veac. Acesta este un lucru despre care putem da toti marturie: cata lupta ducem uneori cu propriile ganduri pentru a ne putea pastra mintea si sufletul la rugaciune, fie si numai pentru cateva minute. Cata nevointa este necesara, dupa marturiile Sfintilor Parinti ai Bisericii, pentru ca omul sa ajunga la masura lepadarii de grijile cele lumesti, daca nu in toata vremea, cel putin in vremea rugaciunii, a sfintelor slujbe si mai ales in vremea Dumnezeiestii Liturghii. Este motivul pentru care si chipul exterior al locasului nostru de inchinare si al tuturor lucurilor care se afla in el este in mod necesar diferit de chipul edificiilor obisnuite sau al

lucurilor care ne insotesc viata cotidiana. In biserica, asa cum mai spuneam si asa cum putem observa cu totii, totul este deosebit de chipul acestui veac si are menirea de a ne inchide ferestrele dinspre lumea aceasta si a le deschide pe cele dinspre lumea cereasca, dinspre cele dumnezeiesti, dinspre veacul eshatologic. Orice lucru, care prin functia lui sau chiar prin forma lui, in biserica fiind, ne aduce aminte de lume si de cele lumesti este de presupus ca vine in conflict cu sensul principal al celor ce se petrec in sfanta biserica si, prin urmare, nu ne ajuta ci, mai curand, ne creeaza dificultati. Din aceasta perspectiva, cred ca prezenta ceasului in biserica nu este tocmai potrivita, daca tineam seama ca ceasul ne articuleaza in chip obligatoriu timpului veacului acestuia trecator, iar ceea ce se intampla in biserica ne articuleaza vesniciei. Este binecunoscuta expresia "timpul liturgic" prin care se incearca a se exprima tocmai starea de transfigurare a timpului istoric sau de impartasire a acestuia de vesnicie, de ceea ce este netrecator, neschimbator, nesticacios. Expresia incearca sa faca diferenta intre timpul care marcheaza curgerea vietii noastre cotidiene si pe care ni-l indica foarte exact ceasul si timpul petrecut in biserica, care in mod necesar este altceva.

Este de prisos sa spunem ca privind intamplator ceasul - asezat nefericit in fata tocmai pentru a putea fi vazut de credinciosi - observarea orei ii poate genera oricarua dintre noi fel de fel de ganduri, toate legate de trecerea timpului si de grijile lumesti: "e devreme inca...", "este tarziu, voi intarzia, trebuie sa plec inainte de predica" etc. Desigur, exista si credinciosi care nu sunt in nici un fel afectati de vederea ceasului sau care nici nu-l vad, chiar daca el exista. Problema nu este a acestora, ci a celor putini sau multi care se poticnesc de astfel de lucruri mici si neinsemnate. Ceasul exercita, evident o presiune asupra noastra. Este presiunea trecerii timpului, in functie de care noi ne evaluam propriile realizari, inscrierea in program, in grafice. Presiunea este cu atat mai mare cu cat ritmul vietii noastre este mai alert. Lumea pare a fi intrat intr-o cursa contra cronometru. Lumea noastra este o lume care se lupta pe viata si pe moarte sa reduca timpii, indiferent de ceea ce face. Si toate stradanile acestea sunt facute pentru ca omul sa ajunga sa aiba mai mult timp. Sa aiba mai mult timp sa lucreze, mai mult timp sa se recreeze, mai mult timp sa se odihneasca. Dar, in ciuda cresterii neincetate a vitezei si a eficientei, nu ajungem sa avem mai mult timp, ci dimpotriva. Lucrul acesta nu-l poate nimeni contesta. Timpul pare a se fi condensat. Toti, mari si mici, suntem oripitati de cat de repede trece timpul. Este posibil ca aceasta perceptie a timpului sa se datoreze tocmai inchiderii noastre in limitele lumii create si ignorarea sau impartasirea din ce in ce mai redusa de darul vesniciei dumnezeiesti, a prezentului continuu, a timpului netrecator! in fond, nu timp ar trebui sa cautam, pentru ca timpul trece, ci vesnicie, care nu trece. S-ar parea ca timpul acesta al nostru mai are o dimensiune, aceea care-l ingemaneaza cu vesnicia, dimensiune pe care am pierdut-o si pe care ne-o mai ofera Biserica. Nu mai luam in discutie un alt aspect, cel mai important de altfel: acela ca a-ti cerceta ceasul atunci cand stai de vorba cu cineva - in biserica stam de vorba cu Dumnezeu - este un gest necuviincios, care sugereaza cu prea multa evidenta ca ai dori sa se scurteze convorbirea, grabit fiind spre altceva sau spre altcineva. Poate ca ar fi bine ca in biserica sa scapam de teroarea ceasului. In fond, ar trebui sa ne intrebam la ce foloseste prezenta unui ceas in biserica. Este evidenta utilitatea ceasului la scoala, la gara sau la autogara, in pietre sau intersectii si, desigur, in multe alte locuri si imprejurari.

De ce ar fi util un ceas in biserica? Sigur ca exista oarecari utilitati. Ma intreb insa, daca nu cumva, acestea sunt mult mai mici decat pagubele pe care le produce si daca, nu cumva, ar fi mai ziditor pentru noi, ca macar atunci cand intram in biserica sa ne sustragem presiunii timpului si stresului pe care aceasta il presupune, tocmai uitand de ceas.

Pr. prof. Constantin Coman